

žalovaného pominulo, anticipuje tím jen repliku na případnou námitku žalovaného, že mu přísluší proti předchůdci žalobce v držení sporného pozemku právo pachtovní, které by snad dle mínění jeho (žalovaného) mělo působiti i proti žalobci jako právnímu nástupci propachtovatelovu v držbě pozemku toho. Neprávem tedy odvolací soud pokládal odvolání za opožděné, když podáno teprv čtrnáctý den, a bylo o rekursu žalující strany tak uznati, jak se stalo.

Čís. 5771.

Vzdání se práva k opravnému prostředku není podmíněno předchozím vydáním rozhodnutí, proti němuž by opravný prostředek mohl býti podán. Práva k odvolání lze se platně vzdáti i před sporem, ovšem jen smlouvou stran, nikoliv však jednostranně.

(Rozh. ze dne 17. února 1926, R I 101/26.)

Odvolací soud odmítl odvolání jako nepřijatelné. Důvody: Odvolací soud zabýval se v neveřejném sezení otázkou nepřijatelnosti odvolání dle §u 471 čis. 3, 472 a 474 druhý odstavec c. ř. s. a usnesl se rozhodnutí této otázky vyhraditi se zřetelem k tomu, že vzdání odvolání stalo se prý mimosoudně ve smlouvě ze dne 12. července 1922, ústnímu jednání odvolacímu. Při ústním jednání odvolacím bylo obmezeno jednání na otázku platného vzdání se odvolání ve smlouvě ze dne 12. července 1922. Žalovaná strana popírá, že došlo k platnému vzdání se odvolání. Soud odvolací pokládá především za nutno posouditi právní význam a dosah tvrzeného vzdání se odvolání. Aby soud odvolací mohl v neveřejném sezení bez předchozího ústního jednání odvolacího usnésti se na odmítnutí odvolání, jest nutno, aby zřeknutí se odvolání bylo ve spisech výslovně obsaženo, takže nelze o tom pochybovati, že se platně stalo (srovnej Hora česk. civilní právo procesní díl III., str. 79). V tomto případě však běží o vzdání, které se prý stalo před sporem, tedy mimosoudně ve smlouvě ze dne 12. července 1922; tu o něm nelze použiti předpisu §u 473 c. ř. s. Z druhé strany nesdílí soud odvolací právního názoru, že vzdání odvolání, které se stalo smlouvou, nemá vůbec významu procesního. Jak také Hora l. c. na str. 24 správně doličuje, prohlašuje zákon v §u 472, prvý odstavec odvolání za nepřijatelné, bylo-li podáno stranou, která se odvolání platně zřekla. Z odstavce druhého téhož §u dlužno právně opakem usuzovati, že vzdání se odvolání, které se stalo před prohlášením nebo doručením rozsudku, musí se státi smlouvou, nestačí jednostranný projev, čímž zároveň jest řečeno, že se uznává i platné vzdání se odvolání smlouvou. V odpovědích ministerstva spravedlnosti k §u 472 c. ř. s. uznává se také závaznost vzdání se opravných prostředků i před sporem, dokládá se tam však, že platnost takového vzdání dlužno posuzovati dle obč. zákona. Tím dlužno vyrozumívati, že jest dle práva materiálního rozhodnouti otázku platnosti takového vzdání pod zorným uhlem předpisů obč. zák. o smlouvách. Poněvadž žalobce ve sdělení odvolacím namítá, že došlo k takové platné

dohodě ve smlouvě ze dne 12. července 1922 a žalovaná strana to nechce uznat, nezbylo, než rozhodnouti o této sporné věci po provedení ústního jednání odvolacího (srovnej Hora l. c. str. 79). V dalším vzal odvolací soud provedenými důkazy za prokázáno, že žalovaná vzdala se výslovně práva odvolati se do rozsudku.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Odvolací soud odmítl odvolání jako nepřipustné, když provedl důkaz o sporné okolnosti, zda žalovaní smlouvou ze dne 13. července 1922 se vzdali svého práva, napadnouti rozsudek prvního soudu odvoláním, a zjistil, že žalovaní výslovně smluvili se žalobcem, že se vzdávají práva odvolati se z rozsudku okresního soudu, jemuž se podrobily obě strany pro všechny spory ze smlouvy ze dne 13. července 1922 vzniklé bez ohledu na výši předmětu sporu. Vzdání se práva k oprávněmu prostředku není podmíněno předcházejícím vydáním rozhodnutí, proti němuž by oprávný prostředek mohl býti uplatněn — jak stěžovatelé snaží se doličiti — nýbrž lze se vzdáti platně práva k odvolání i před vznikem sporu, ovšem jen smlouvou stran, jako se stalo v tomto případě, nikoli však jednostranně (srov. Hora: Čsl. civilní právo procesní III. díl, str. 24.)

Čís. 5772.

Pozemková reforma.

Přípustnost oprávných prostředků v řízení o vyklizení ze zabrané nemovitosti dlužno posuzovati dle předpisů o řízení nesporném. »Odevzdání« §u 20 náhr. zák. jest provésti ve formách předepsaných v §u 349 ex. ř. pro »přenechání«.

(Rozh. ze dne 17. února 1926, R I 105/26.)

Soud první stolice povolil proti pachtýři jakožto hospodařící osobě podle §u 20 zák. ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n. a podle §u 349 ex. ř. vyklizení a předání propachtovaných nemovitostí. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Pachtýř napadá rozhodnutí prvního soudce, poněvadž prý nebylo dbáno předpisů §u 54 třetí odstavec ex. ř. o označení předmětu exekuce, § 54 poslední odstavec ex. ř. o potvrzení právní moci exekučního titulu, § 63 čís. 4 ex. ř. o označení částí majetkových k uspokojení vymáhajícího věřitele, poněvadž prý dále bylo žádáno a povoleno nejen vyklizení, nýbrž také předání nemovitostí a odevzdání jich v držbu Státního pozemkového úřadu proti ustanovením §u 349 ex. ř. Soudní výpověď pachtýřova a povolení vyklizení a předání stalo se právoplatným. Označení parcel, které mají býti vyklizeny, jest postačitelé, ježto vymáhající věřitel před-